

RECENZJA

RIPLEY WRACA DO STUDIA. NIESTETY

WITOLD
MROZEK

GAZETA WYBORCZA

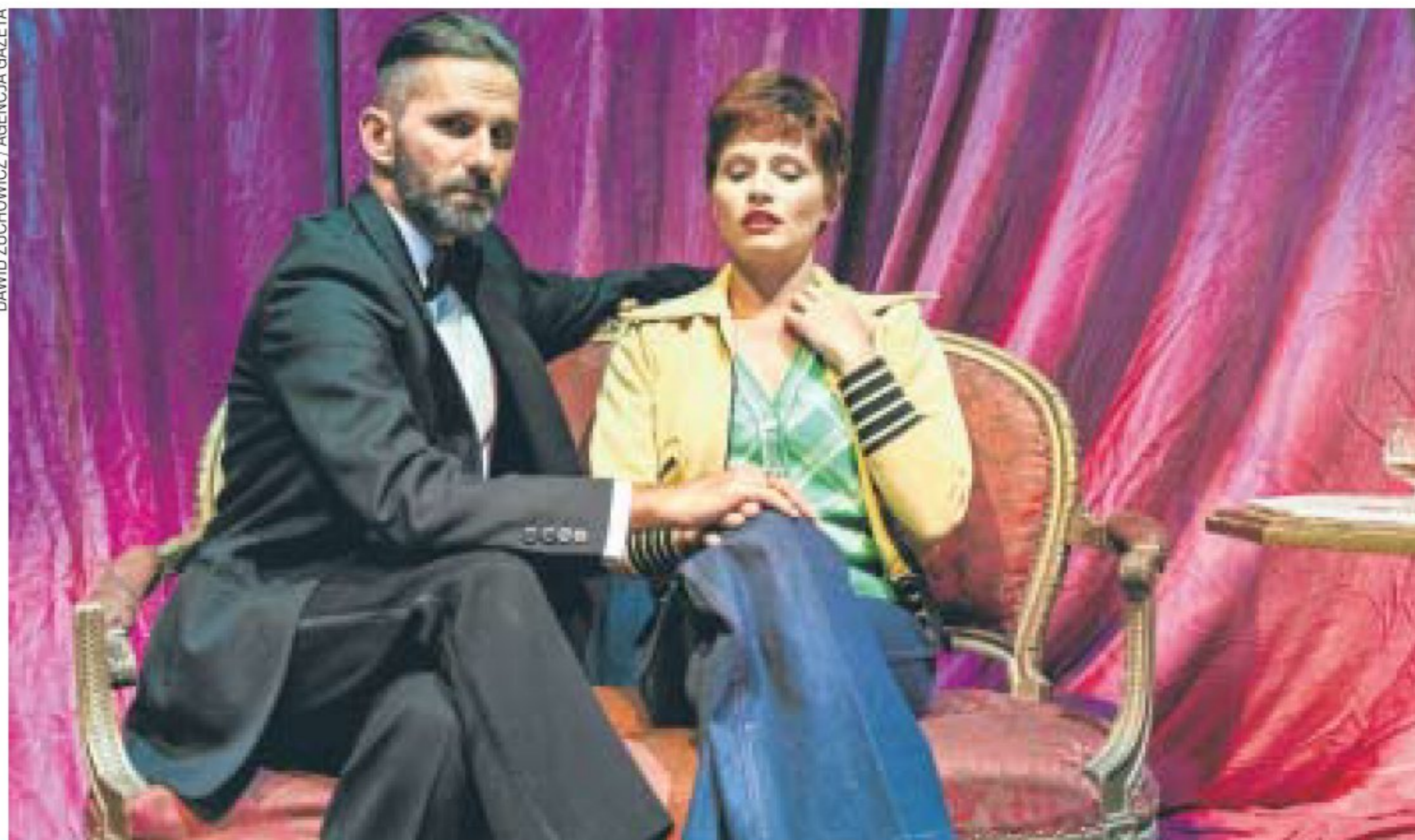
Jeśli spektakl raz się nie udał, najlepiej zrobić sequel. Taka osobliwa logika zdaje się przyswiecać Teatrowi Studio.

Pamiętacie „Utalentowanego Pana Ripleya” Radosława Rychcika z kameralnej sceny Studia? W ubiegły piątek jego bohater trafił na dużą scenę. „Ripley pod ziemią” to teatralny powrót bohatera kryminałów Patricii Higsmit, znanego też z ekranizacji z Mattem Damonem - naciągacza, mordercy i złodzieja tożsamości.

Tym razem Ripley uczestniczy w przestępczej siatce trudniącej się produkcją i sprzedażą sfalszowanych obrazów niejakiego Dervatta. To mistrz, który dawno temu umarł lub zaginął, ale którego funkcjonowanie na rynku sztuki podtrzymują wprawni fałszerze produkując wciąż nowe obrazy. A że na trop oszustwa trafia bogaty kolekcjoner i nieustępliwy amator-znawca malarstwa (Miroslaw Zbrojewicz), Ripley wrócić musi na drogę zbrodni.

Reżyseruje znów Rychcik, w roli Ripleya - ponownie Marcin Bosak. Spektakl rozpoczyna się jego 45-minutowym monologiem, w zasadzie monodramem, przedstawieniem w przedstawieniu. Zanim

DAVID ZUCHOWICZ / AGENCJA GAZETA

Marcin Bosak i Natalia Rybicka podczas próby przedstawienia „Ripley pod ziemią”

rozpocznie się właściwa akcja, Bosak jako odbierający Oscara Marlon Brando opowiada o aktorstwie. Jeśli grane na bliskim kontakcie z widzami przemówienie wyda wam się pretensjonalne - strzeżcie się, bo to najlepszy fragment spektaklu. Przez kolejne 3 godziny jeszcze nieraz za nim zatęsknicie.

Pomysł na adaptację powieści, w której podstawowym motorem akcji będą rozlegające się co chwilę z ofisu długie fragmenty narracji - rozmowy telefoniczne czy listy - jest na dłuższą metę nieznośny. Pomysł z cele-

browaniem prostych gestów - wszystkich przejść, wejść, odbierania telefonu i krzątania się po domu (świetna scenografia Anny Marii Karczmarzkiej) - byłby może i dobry, gdyby oprzeć na nim jedną albo dwie sceny i precyzyjnie wyreżyserować. A nie katować nim widza przez czas mniej więcej dwóch seansów kinowych. Gdyby spektakl miał dramaturga albo gdyby ktokolwiek inny zrobił tu sensowne skróty - np. reżyser - mógłby trwać 2 godziny.

Rychcik robi wiele, by „komiksowe” środki, które kojarzą się

z atrakcyjnym i popularnym stylem teatralnego opowiadania, zaaplikować w sposób rozwlekły i nużący. By kryminalna intryga ciekła jak niedokręcony kran, a suspens zastąpiony został skłaniającym do drzemki snujstwem.

Przede wszystkim - dramatycznie brak tu rytmu, co może dziwić w spektaklu, którego sceny są byle jak pozlepiane piosenkami; sceniczne niedzianie przeplata się tu dźwiękiem. Gdy akcja przenosi się do Londynu, to poza „London Calling” The Clash usłyszymy ko-

łaż radiowych newsów z różnych momentów historii Wysp (śmierć księżnej Diany, Brexit...). Jest też kuriozalna sekwencja ruchowa, w której aktorzy - oświetleni kontrami, nie widzimy twarzy - maszerują po scenie w tę i z powrotem, przypominając początki polskiego musicalu lat 90. Ma to na celu, jak się zdaje, oddanie atmosfery wielkiego miasta.

Nie pomagają „Ripleyowi” rozwiązania aktorskie - zwłaszcza przerysowanie, od którego specjalistą jest Tomasz Nosiński (tu w roli ekscentrycznego malarza, filaru fałszerskiej siatki). Również Maria Dębska (znana z „Moich córek krów” czy „Demona”) zasługiwała w Studiu na lepszy debiut niż niedomyślana rolka żony gangstera - dziedziczki z wyższych sfer, udającej w groteskowy sposób francuski akcent - pretensjonalna postać grana pretensjonalnie. Na zabawę kliszami za mało w tym wszystkim poczucia humoru, świadomego dystansu. Zabawny epizod z infantylnym kuzynem przyjaciela z Ameryki (gościnnie: Piotr Żurawski) - to zbyt mało na tak długie przedstawienie.

Kierowane od niedawna przez Natalię Korczakowską Studio jest miejscem interesujących słuchowisk, koncertów, gościnnych wydarzeń w plenerze. W kategorii „spektakl” jednak nowa dyrekcja artystyczna rozpoczyna się spektakularnym falstartem. ●